

РЕШЕНИЕ

№ 3222

гр. София, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 168 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Б. С.

при участието на секретаря А. А.
като разгледа докладваното от Б. С. Гражданско дело № 20231110109605 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 ГПК.

Производството е образувано по искова молба на ТС ЕАД, ЕИК, срещу С. С. Г. с която се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата в общ размер на 502,42 лева, от които 377,32 лева - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ доставена до топлоснабден имот с адрес гр.С за периода от м.05.2018г. до м.02.2020г, ведно със законната лихва от 22.10.2021г. до окончателното изплащане на вземането, 110,27 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2019г. до 13.10.2021г., както и суми за дялово разпределение 11,52 лева - главница за периода от м.09.2018г. до м.02.2020г., ведно със законната лихва от 22.10.2021г. до окончателното изплащане на вземането, и 3,30 лева -лихва за периода от 31.10.2018г. до 13.10.2021г., като претендира и направените по делото разноси за държавна такса и юрисконсудтско възнаграждение.

Ищецът твърди, че ответникът в качеството му на собственик на процесния имот, е клиент на ТЕ по смисъла на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, съгласно който, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост (СЕС), присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на ТЕ и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал.1, т.2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за ТЕ при условията и по реда, определени в Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването. Счита че, лицето е клиент на ТЕ и за него важат

разпоредбите на действащото за посочения период законодателство в областта на енергетиката. Сочи че съгласно чл.150, ал. 1 от ЗЕ продажбата на ТЕ за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия /ОУ/ за продажба на топлинна енергия от ТС ЕАД на клиенти за битови нужди в гр., които се изготвят от "ТС ЕАД и се одобряват от Комисията за енергийно и водно регулиране. Същите общи условия били влезли в сила по отношение на ответника. Изтъква, че съгласно чл.33 от ОУ, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал.1 и ал.2 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Също така имали задължение да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Също така съгласно влезлите в сила ОУ топлопреносното предприятие начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. При неизпълнение в срок на задълженията по ал. 2, Клиентите заплащат на продавача обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата до момента на заплащането на дължимата сума за топлинна енергия. Твърди, че ответникът използвал доставена топлинна енергия през процесния период, но към настоящия момент не е заплатил задължението си, ето защо за ищеца възниквал правен интерес от предявяването на настоящите искиове.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от С. С. Г. с която заявява че исковата молба е нередовна, а исковите неоснователни. Сочи че исковата молба е нередовна тъй като не били представени договорите за доставка на топлинна енергия. Поддържа, че същите представляват договори сключени с потребител и следва да бъдат представени. Поддържа че непредставянето на договорите противоречало на правото на ЕС. Сочи е ищецът дерогирал регламент 2006/2004г. относно писмените договори свързани с продажбата на топлинна енергия. Оспорва наличието на договорни отношения. Счита, разбирането на ищеца че може да възникнат договорни отношения по силата на закона за неправилно и противоречащо на ПЕС. Оспорва дължимостта на задълженията за лихва и дялово разпределение. Твърди че е налице непоръчана доставка на стока. Счита че количеството топлинна енергия не е измерено правилно. Намира, че заповедта за изпълнение е нищожна. Ето защо счита че исковите следва да се отхвърлят.

Третото лице помагач не е взело становище по жалбата.

Софийският районен съд, второ гражданско отделение, 168 състав, като обсъди представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване изискванията на чл. 235 от ГПК, от фактическа и правна страна намира следното:

Предявени са искиове по реда на чл. 422, ал.1 ГПК и с правно основание с чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД.

Неоснователни са възраженията на ответника и неговия процесуален представител Д. С. за недопустимост на производството.

Пороци на издадена в заповедното производство заповед за изпълнение не подлежат на изследване от съда, разглеждащ иска за съществуване на вземането, предявен по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК. Само за пълнота трябва да се посочи, че процесната заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело №60580/2021 год. по описа на СРС, ГО,168 с-в, не е нищожна, тъй като е подписана от съдията докладчик, с което е потвърдена волята на същия за издаването ѝ.

За да бъдат уважени така предявените иски ищецът следва да докаже, че спорното главно право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между ответника и ищеца за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответника топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза именно на спорната сума; суми за дялово разпределение и 2. по исковите за законната лихва за забава – че главните парични задължения са възникнали, че е настъпила тяхната изискуемост, както и че размерът на законната лихва възлиза именно на спорната сума;

В доказателствена тежест на ответника при установяване на горните факти е да докаже погасяване на задълженията.

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Тази договорна природа на правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди остава непроменена при множеството изменения на относимите норми от ЗЕ (чл. 149, чл. 150, чл. 153, ал. 1 и пар. 1 ДР), които регламентират и страните по договора при публично известни общи условия. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от пар. 1 ДР ЗЕ, публикувана в ДВ, бр. 54 от 17. 07. 2012г., е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. При действащите преди изм. в ДВ, бр. 54 от 17. 07. 2012г. редакции на чл. 149, чл. 150 и чл. 153, ал. 1 ЗЕ, страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е потребителят на топлинна енергия за битови нужди, който ползва енергия за домакинството си (т. 42 пар. 1 ДР ЗЕ (отменена), в редакции от ДВ, бр. 107 от 09. 12. 2003г. и ДВ, бр. 74 от 08. 09. 2006г.). Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138,

ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал.1 ЗЕ Всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3.

Ето защо установяването на качеството на потребител на ответника зависи от две групи факти, установяването на сключен договор за доставка на топлинна енергия и/или от установяването на обстоятелството, че той е собственик или вещен ползвател на процесния топлоснабден имот.

В настоящия случай е представено заявление-декларация за откриване на партида, подадено от С. С. Г. на 08.11.2001г.

Заявлението-декларация по своето правно естество е предложение (оферта) за сключване на договор за доставка на топлинна енергия - арг. чл. 13 ЗЗД. На база на представените по делото фактури и обстоятелството, че ищецът е приел офертата за сключване на договор за доставка на топлинна енергия - в този смисъл т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК.

Ето защо следва че ответникът е станал клиент на доставена топлинна енергия.

По делото е представено и заявление-декларация за откриване на партида от трето лице – М. Ц. П., но същото е депозирано пред ищеца на 09.07.2020г. – тоест след исковия период.

Обстоятелството, че не е представен конкретен писмен договор между ищеца и ответника не обуславя извод за липса на договорни отношения между страните.

От представените по делото нотариални актове от 19.10.1994г. и от

25.02.2020г. се установява, че процесният топлоснабден имот е собственост на ответника и на трето за производството лице – М. С. Г. От нотариалните актове е видно, че праводателите на ответника и третото за производството лице М. С. Г. са си запазили правото на ползване. От представените по делото доказателства се установява, че носителите на правото на ползване С. Г. и Л. Г., са починали преди исковия период.

Ето защо на база изложеното може да се направи извода, че ответникът е клиент на топлинна енергия на базата на обстоятелството, че е собственик на процесният имот.

На следващо място съдът намира, че от изслушаното по делото заключение по допуснатата съдебно-техническа експертиза, което съдът кредитира като пълно, подробно задълбочено се установява, че сградата в която се намира процесният топлоснабден имот на бул..... е с непрекъснато снабдяване с ТЕ за период 05.2018г. - 02.2020г. ТС ЕАДЕАД ежесечно е отчитала на общ топломер, които е от търговски тип и е преминавал метрологичен контрол съгласно нормативните документи, отчислявани са технологични разходи за сметка на ищеца съгласно методика. Дяловото разпределение, извършено от фирмаЕАД за ЕС и процесния имот е в съответствие с методиката, нормативната уредба, проверените документи и данни от уреди за сградата и имота. Общата сумата за ТЕ начислена от ”ТС ЕАД във фактури за процесния период е 1495.09лв., от която 1131.34лв. за отопление на имот и сградна инсталация общо и 363.75лв. за битово горещо водоснабдяване. Извършените измервания в АС, начисления по фактури, дялово разпределение и остойностяване на потребена ТЕ за имота на С. С. Г., аб.24672 са в съответствие с изискванията на действащите наредби за топлоснабдяване и актуални цени на ТЕ за процесния период.

От заключението по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като пълно, подробно задълбочено се установява се установява, че са постъпвали суми във връзка с доставената топлинна енергия като за процесния период останали незаплатени суми в размер на 754,65 лева за главница.

В случая се претендира сума в размер на 377,32 лева за главница за доставена топлинна енергия която се установява че не е заплатена

Ето защо искът за главницата за доставена топлинна енергия се явява основателен.

По отношение на иска за главница за дялово разпределение.

Съгласно чл.36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22,ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача - в случая, на ищеца. Съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обсъждане на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се

обявява по подходящ начин на клиентите.

По делото е представен договор, по силата на който на ищеца е възложено събиране на главницата за услугата дялово разпределение, поради което и искът е основателен. Съгласно чл.36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22,ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача - в случая, на ищеца. Следователно, ищецът доказва основанието да получи таксата за изготвяне на дялово разпределение, чието събиране му е възложено от ФДР..

Съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обслужване на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се обявява по подходящ начин на клиентите. Предвиденото в ОУ налага извод, че таксата за извършване на услугата дялово разпределение е такса, дължима на третото лице - помагач, която такса, по силата на договор между него и ищецът, и по силата на ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди, се събира от продавача. Следователно, доколкото задължението за заплащането на таксата е различно от задължението по договора за продажба на топлинна енергия - доколкото фирмата за дялово разпределение е прехвърлила на ищеца правото да събира таксата за дялово разпределение. Ежегодната цена за отчетен период, за отчет на уредите, е платима в деня на извършване на годишното отчитане на показанията. Следователно, доколкото ищецът не твърди и не доказва да му е прехвърлено вземането с определени привилегии - например, различна от предвидената в договора изискуемост, то и таксата за дялово разпределение е изискуема в деня на отчета, а при липса на данни за датата на извършването му - от деня на издаване на фактурата.

В случая съгласно заключението по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че останали незаплатени суми за дялово разпределение в размер на 23,04 лева. Доколкото се претендира сума в размер на 11.52 лева то следва, че искът за главницата за дялово разпределение следва да бъде уважен.

По отношение на исковите по чл. 86 ЗЗД.

По исковите за обезщетение за забава. Падежът на задължението за главница за ТЕ е определен в ОУ.

Разпоредбата на чл.33 ОУ, приложими след 2016г., предвижда следното:

Ал.1 Клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ по чл.32,ал.1 и 2 в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ал.2.Клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл.32,ал.2 и ал.3 за потребеното количество за отчетния период, в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ал.4 Продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл.32,ал.2 и 3, ако не са заплатени в срока по ал.2.

Разпоредбата на чл.32 ОУ предвижда:

Ал.1.Месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.71 НТ, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача.

Ал.2.Месечната дължима сума за доставената ТЕ на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.73 НТ, се формира въз основа на определеното за него реално количество ТЕ и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача.

Ал.3. След отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителна сметка от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки.

Видно от цитираните разпоредби, задължението за ТЕ се съдържа в ежемесечно издаваната от ищеца фактура, като изискуемостта ѝ -правото на ищеца да иска вземането да му бъде заплатено - настъпва с изтичане на 45-дневен срок след изтичане на периода, за който фактурата се отнася. Няма пречка датата на изискуемостта да е предвидена в договора, както е в настоящия случай, тъй като ОУ са приложими към правоотношението, доколкото ответната страна не твърди и доказва приложението на специални такива.

Поради изложеното, съдът намира, че ОУ в посочената част въвеждат падеж на задължението, като същият настъпва след издаване на фактура и изтичане на 45 дни от датата на издаването ѝ.

С оглед изложеното, искът за заплащане на обезщетение за забава върху общите фактури е основателен.

По отношение на размера съдът намира че същият възлиза на 220,55 лева – законна лихва върху главницата за цена на доставена топлинна енергия, и 6,59 лева законна лихва върху главницата за услугата дялово разпределение.

Доколкото се претендират суми в размер на 110,27 лева законна лихва върху главницата за дялово разпределение и 3,30 лева то същите следва да бъдат уважени изцяло.

В тази връзка следва да се посочи, че са неоснователни и доводите на ответника, че Общите условия на ищцовото дружество противоречат на Закона за защита на потребителите. В тази връзка следва да се посочи, че по

делото е безспорно, че Общите условия имат договорен, а не нормативен характер. При прилагането им, обаче, съдът не открива противоречие с изискванията на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори и на Директива 2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 05.04.2006 г. относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги и за отмяна на Директива 93/76/ЕИО на Съвета. В тях ясно и подробно са посочени правата и задълженията на дружеството - продавач на топлинна енергия и на физическото лице - потребител на топлинна енергия. От съдържанието на правата и задълженията на потребителите не може да се приеме, че в нарушение на изискването за добросъвестност за тях са въведени множество задължения за сметка на правата им, т. е. че е налице в техен ущърб дисбаланс между правата и задълженията им. Ето защо доводите за неравноправност на общите условия на ищеца са неоснователни, поради което съдът приема, че общите условия са влезли в сила спрямо ответника и последният е обвързан от тях.

Във връзка с доводите за липса на качествени и количествени параметри на услугата и за лошо качество на доставената до етажната собственост топлинна енергия следва да се посочи, че в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването е предвидено, че операторът на топлопреносната мрежа осигурява режима на работа на топлоснабдителната мрежа, като определя температурата и налягането на топлоносителя в съответствие с изчислителния хидравличен режим и приетия температурен график за постигане на минимални разходи при производството и преноса на топлинната енергия до съоръженията на потребителите и следи за спазването им. Така са определени качествените параметри на доставената услуга. Тези параметри са определени ясно, респективно посочен е механизъм за определянето им в зависимост от предварително разчетени критерии. Задължението на доставчика е да достави необходимото количество топлинна енергия до абонатната станция на съответната сграда - етажна собственост, като не отговаря за изправността и състоянието на отоплителната инсталация в сградата. Поддръжката на инсталацията е задължение на етажните собственици. На потребителите е предоставена възможност по отношение на качеството на доставената енергия да направят рекламация по реда, предвиден в Общите условия, от която възможност ответниците не твърдят да са се възползвали.

От друга страна, с Решение № 5 от 22 април 2010 г. по конституционно дело № 15 от 2009 г., Конституционният съд отхвърли искането на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 153, ал. 1 и 6 от ЗЕ. В мотивите на решението е посочено, че: "Разпоредбите на чл. 153, ал. 1 и 6 от ЗЕ изпълняват конституционните изисквания да защитават правата на потребителите за ползване на топлинна енергия. Сградната инсталация е обща част по смисъла на ЗЕ, Закона за собствеността и Закона за управление на етажната собственост и всички собственици и носители на вещни права

следва да се считат за потребители и да поемат ползите и тежестите, свързани с употребата на общата вещ". Правото на част от собствениците да не ползват топлинна енергия за отопляване на индивидуалните си имоти не налага на извода, че не следва да заплащат топлинна енергия, защото освен собственици и титуляри на вещни права на конкретни имоти, те са съсобственици на сградната инсталация и на общите части в сградата и следва да поемат припадащата им се част от разходите за топлинна енергия, свързани с тях и в този смисъл е решението на КС. Гражданите имат правото да преустановят подаването на топлинна енергия към имотите си, но те остават потребители на топлинна енергия за общите части на сградата - етажна собственост и на отдадената от сградната инсталация, която също е обща част.

Във връзка с доводите за незаконно начисляване на топлинната енергия следва да се посочи, че на настоящия съдебен състав е служебно известно решение № 4777/13.04.2018 г. по адм. д. № 1372/2016 г. на ВАС и окончателно решение № 2187/11.02.2020 г. по адм. д. № 1318/2019 г. на 5-членен състав на ВАС, както и решение № 11603/31.07.2019 г. по адм. д. № 13721/2017 г. на ВАС и окончателно решение № 8294/26.06.2020 г. по адм. д. № 14350/2019 г. на 5-членен състав на ВАС, с които са отменени формулите от методиката за дялово разпределение, установена с Наредба № 16-344/2007 г. /отм./. Тази отмяна обаче, постановена с влязлото в сила горепосочено решение на 5-членния състав на ВАС по адм. д. № 14350/2019 г., има действие само за в бъдеще - от момента на влизането му в сила съгласно нормата чл. 195, ал. 1 АПК, поради което не се отразява на приложимите правни норми за конкретния казус, доколкото отмяната няма обратно действие.

Неоснователен е и доводът на ответника относно приложението на установената в разпоредбата на чл. 62 ЗЗП забрана за непоискани доставки, поради следните съображения:

Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 2/2016 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2016 год., ОСГК, за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда – етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на чл. 62 вр. с § 1 от ДР на ЗЗП. Това е така, защото непоискана е тази доставка, при която доставчикът предоставя характеризиращата договора престация на потребител, без той да е изразил съгласие за това. Именно поради това законът постановява, че непоръчаната от потребителя доставка на централно отопление не поражда за потребителя задължение за плащане – чл. 62, ал. 2 ЗЗП. Законодателното решение не е в колизия, а е в унисон с уредбата на отношенията в топлоенергетиката към този момент, защото чл. 133, ал. 2 ЗЕ /в редакция след изменението ДВ, бр. 30/2006 год./ изисква решение на общото събрание на етажните собственици за присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа. Потребителите на топлинна енергия в сграда в режим на етажна

собственост могат да имат различни интереси, включително по въпроса да бъде ли сградата топлоснабдена. Принципът който законодателят е възприел при регламентирането на начина на избягване на конфликти между етажните собственици е „решава мнозинството“. Затова при доставката на централно отопление в сградите в режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик /той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част/, а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. Потребителят на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

В мотивите на Тълкувателното решение е посочено, че централното топлоснабдяване се е наложило в България като ефективен начин за отопление на многофамилни сгради в градовете през втората половина на XX век. Отношенията между етажните собственици и начина на управление на общите сгради са били регулирани в чл. 37 – 49 ЗС, Правилника за управлението, реда и надзора на етажната собственост /отм./ и с отделни разпоредби в други нормативни актове. Нормативната уредба към онзи момент не изисква съгласие в писмена форма на етажните собственици за топлоснабдяването на сградата, което е икономически обяснимо с оглед съществувалите тогава обществено-икономически условия: отоплението с централно подавана топлинна енергия е лесно, евтино и хигиенично. Поради това желанието за ползване на тази услуга се презумира от нормотвореца. В правилника за прилагане на ЗТСУ, понастоящем отменен, топлоснабдяването на жилищните сгради под режим на етажна собственост в цялостно застроени топлоснабдени райони или в жилищни комплекси е уредено като задължително /чл. 162, ал. 1 и 2/, а искане от собствениците е предвидено като условие за осигуряване на централно отопление само в сгради, по отношение на които топлоснабдяването не е задължително /ал. 3/. Няма изискване за съгласие на собствениците за топлоснабдяването на сградите под режим на етажна собственост и по Наредба № 1 за ползване на топлинна енергия, посансоящем отменена. В чл. 55 от нея обаче е предвидена възможност за етажните собственици да се откажат от ползването на топлинна енергия /за цялата сграда или за отделни обекти в нея/ при определени предпоставки. Нормативните актове от този период не предвиждат сключване на индивидуални договори между потребителите на топлинна енергия и топлоснабдителните предприятия.

С оглед така дадените разрешения, въззивният съд приема, че непоискана доставка на топлинна енергия в сграда в режим на етажна собственост /включително за сградна инсталация и отопление на общите части/ е налице тогава, когато е направено надлежно искане при условията на

чл. 153, ал. 2 ЗЕ за прекратяване на топлоподаването до абонатната станция в сградата, но въпреки това същото не е своевременно прекратено от топлопреносното дружество. Отделно от това всеки собственик на индивидуален обект в сградата може по споразумение с топлопреносното дружество да спре подаването на топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване на собствения си имот, като остане потребител единствено на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и на енергия за общите части на сградата. В разглеждания случай нито се твърди, нито се доказва наличието на искане за прекратяване на топлоподаването по реда на чл. 153, ал. 2 ЗЕ. Следователно доставената през исковия период топлинна енергия не се явява непоискана, респ. ответникът дължат нейната стойност.

Ето защо съдът намира, че исковете са основателни.

По отношение на разноските.

При този изход на производството право на разноски има ищецът, който е представил доказателства за сторени разноски в размер на 550 лева разноски за държавна такса и депозити за възнаграждения на вещите лица и такси за издаване на съдебни удостоверения.

На ищецът следва да бъдат присъдени и 25 лева разноски за държавна такса в заповедното производство.

На ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените мотиви съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете предявени по реда на чл. 422, ал.1 ГПК, че С. С. Г., ЕГН:*****, адрес гр. С, **ДЪЛЖИ** на ТС ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. С, на основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД във вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД сумата от сумата в общ размер на 502,42 лева, от които 377,32 лева - главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ доставена до топлоснабден имот с адрес гр.С за периода от м.05.2018г. до м.02.2020г, ведно със законната лихва от 22.10.2021г. до окончателното изплащане на вземането, 110,27 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2019г. до 13.10.2021г., както и суми за дялово разпределение 11,52 лева - главница за периода от м.09.2018г. до м.02.2020г., ведно със законната лихва от 22.10.2021г. до окончателното изплащане на вземането, и 3,30 лева -лихва за периода от 31.10.2018г. до 13.10.2021г..

ОСЪЖДА С. С. Г., ЕГН:*****, адрес гр. С **ДА ЗАПЛАТИ** на

ТС ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. С на основание чл. 78, ал.1 ГПК сумата от 550 лева разноси в исковото производство 25 лева разноси в заповедното производство и 100 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е постановено при участието на третото лице помагач на страната на ищеца –

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____